

Ανέλιπτος βοήθεια.

Την στιγμήν εκείνην, μία ώραιοτάτη άμαξα επέερασεν από τδ μέρος όπου έγι- νετο ή κοσμοχαλασία. Είς την άμαξαν αὐτήν εκάθηγο δύο κυρίαί με πλουσίας ένδυμασίας, καθώς και μία μεγαλοπρε- πής παραμάνα, κρατούσα είς τās άγκά- λας της ένα μωρό. Παρά την θυρίδα, επί θαυμασίου μαύρου ίππου, εκάλπαζεν ένας νέος συνταγματάρχης της αυτοκρα- τορικής φρουράς έν μεγάλη στολή.

— Τι συμβαίνει, Λουδοβίκε; τόν ή- ρώτησεν ή νεοτέρα τών κυριών δεικνύ- ουσα τδ άνάστατον πλήθος και τούς άστυ- νομικούς.

— Δέν ξέρω, άπεκρίθη ό συνταγμα- τάρχης; κάποιος μεθυμένος βέβαια.

Και ήτοιμάσθη να εξακολουθήση τόν καλπασμόν του προς τδ Λουσαν. Άλλ' ή δευτέρα κυρία έσηκώθη τότε όρθή, εξέ- βαλε κραυγήν εκ- πλήξεως και ήρ- χισε να κτυπά τόν άμαξηλάτην με την όμβρέλλαν της, κράζουσα μεγαλοφωνώς:

— Κράτησε λοιπόν τάλογά σου, βλάνα!.. Ε- γώ θέλω να ιδώ τί συμβαίνει... αυτό με διασκε- δάζει καλλίτερα παρά να πάω στο Λουσαν και να ψηθώ στον ήλιο, για να ιδώ ένα σω- ρό ήλιθίους!

Πριν κατορθώ- ση ακόμη ό δυστυχής άμαξηλάτης να στα- ματήσει τδ όχημα, ή ώραία κυρία, ή ό- ποία εξέφράζετο με τώσην έλευθεροστο- μίαν, ήνοιξε την θυρίδα, έπήδησε κάτω και άνεμίχθη με τδ πλήθος.

Οί περιπατηταί την είχαν άναγνωρίση και ήδη έψιθυρίζετο είς τούς όμίλους τόνόμά της:

— Είνε ή στραταρχίνα Λεφέμπρ!

— Ναι, είνε ή κυρία Σάν-Ζέν!

Ήτο πραγματικώς ή Κα Σάν-Ζέν, όνομασθεΐσα εσχάτως υπό τού Αυτο- κράτορος Δούκισσα τού Δάντσιγ, ή ό- ποία, χωρίς να την στενοχωρή διόλου ό νέος της τίτλος, διηγωνίσθη γενναίως με τδ πλήθος, ήνοιξε δίοδον και εύρέθη άμέσως είς την πρώτην γραμμήν τών θεατών.

Ο συνταγματάρχης Κορμάς έσπευσε να την ακολουθήση και, με την αὐθάδειαν εκείνην, την όποίαν είχαν τότε όλοι οί στρατιωτικοί, ήνάγκασε τόν ίππον του νάνέλθη επί τού πεζοδρομίου. Οί περιπα- τηταί παρεμέρισαν έντρομοί πρό τού ώραιού άξιωματικού, ό όποιός, έπιπρος

ώς ήτο, έδέσποσεν άμέσως της σκηνής και τά είδεν όλα.

Οί άστυνομικοί είχαν κατορθώση να δαμάσουν τόν Τιάρκον και ήτοιμάζοντο να τόν απαγάγουν καθώς και την Ζινέτ- παν, όταν ή Κα Σάν-Ζέν παρενέθη:

— Έ! έ! κύρ κλητήρα! εφώναξε' γιατί συνέλαβες τά παιδιά!...

Κ' έπειδή δέν έλαβεν άπάντησιν, ώρ- μησεν, έστάθη πρό τού άστυνομικού και εξηκολούθησε:

— Δέν άκούς τί σου λέω; Μίλα λοι- πόν όταν σου μιλοῦν, κακόμοιρε!

Ο Τιάρκος έστράφη προς την φωνήν και εξέβαλε κραυγήν χαράς, άναγνωρί- σασ την στραταρχίναν και τόν συνταγμα- τάρχην του.

— Η κυρία Σάν-Ζέν! ό συνταγμα- τάρχης μου!... εκράυγασε' έλάτε λοι- πόν, βοηθήστε με! θέλουν να με πάνε στη φυλακή!

— Μπα διάβο- λε! άνέκραξεν ή δούκισσα' καλε αυτός είνε ό Τιάρ- κος!

— Μάλιστα, κυρία, είμαι ό Τι- άρκος!.. και θέ- λουν να με φιλα- κίσουν σαν κλέ- πτη, έπειδή δέν έχω χαρτιά.

Ο συνταγμα- τάρχης, άναγνω- ρίσας τόν προστα- τευόμενό του, έ- προχώρησε μέχρι τού κλητήρος και τόν διέταξε χαμη- λωφώνως άλλ' έπιτακτικώς:

— Άφίστε άμέσως αυτά τά παιδιά!

Οί άστυνομικοί έπεχείρησαν να συζη- τήσουν:

— Μά, συντάγματάρχα μου...

— Άφίστε τα, σάς λέγω, υπέλαβεν ό άξιωματικός. Εγώ άναλαμβάνω την ευθύνην. Κάμετε, άν θέλετε, την αναφο- ράν σας προς τούς προϊσταμένους σας.

Η κυρία Σάν-Ζέν ήλθεν είς βοή- θειάν του:

— Μ' άφού σάς λέμε να τάφιστε ήσυχα! άνέκραξε. Τά γνωρίζομε μεις αυτά τά παιδιά! Και τί διάβολο! δέν αξίζει σαν ένα χαρτί να τά γνωρίζη ή δούκισσα τού Δάντσιγ;

Ακούσαντες τδ όνομα τούτο, οί άστυ- νομικοί υπεχώρησαν και, ύψώσαντες τās χείρας μέχρι τών πέλων των, άπεσύρ- θησαν, ενώ τδ πλήθος τούς έγριουχάζεεν. Ο Τιάρκος, τρελλός από την χαράν του διότι έγλύτωνα την φυλακήν και συγχρόνως επανεύρισκε τούς προστάτας του, ήρπασε την χείρα της κ. Σάν-Ζέν και την κατεφίλει θερμότατα.

Η άγαθή δούκισσα εξ άλλου έσκου- πιζε με τδ μανθίλι της τά μάτια της Ζινέττας, λέγουσα εμπρός είς όλον τόν κόσμον ως να εύρίσκετο είς τδ σάλοնι της:

— Έλάτε, μικρά μου, ήσυχάστε! Τι βλάκες και αυτοί οί άστυνομικοί να πι- κραίνουν τόσω χαριτωμένα παιδιά και να μη τάφινουν να εργάζωνται με τδ ωραίο των άμαξάκι!...

Άλλ' έπειδή τδ πλήθος όλονεν ώγ- κοῦτο τριγύρω των, επενέθη ό Λουδο- βίκος Κορμάς:

— Για τόνόμα τού Θεού, άγαπητή δούκισσα, πάμε πιά!

Και στραφείς προς τόν Τιάρκον, προ- σέθεσαν:

— Έσοῦ έλα να μάς θρής μετά μισή ώρα στο Άνθισμένο Κάνιστρο, στο ρεστωράν που είνε στη γωνία της όδοῦ Μορινύ. Έκαί τά λέμε.»

Παλιοί φίλοι.

Μετά ήμισίαν ώραν, ό Τιάρκος και ή Ζινέττα, όδηγούντες την γιδάμαξαν, είς- ήρχοντο είς τόν κήπον τού ρηθέντος έστιατορίου, όπου είχαν προηγηθή ή συνταγματάρχης, ή Κα Σάν-Ζέν, ή Λευ- κothέα και ή παραμάνα με τδ μωρό. Πρέ- πει να είπωμεν άμέσως, ότι ή πρώτην χο- ρεύτρια είχε κρατήσει την προς τόν Να- πολέοντα ύπόσχεσιν της, και άφότου άπέκτησε τέκνον, άπεφάσισε να έγκα- ταλείψη την σκηνήν.

Εκάθησαν όλοι, και άφού έφαγαν τδ παγωτόν τους, — εκτός τού μωρού, είς τδ όποιόν ή παραμάνα έδωσε τροφήν κα- ταλληλοτέραν δια την ηλικίαν του, — ήρχισαν την σοβαράν συνομιλίαν.

— Λοιπόν; ήρώτησεν ό συνταγματάρ- χης τόν Τιάρκον' θα μάς εξηγήσεις πώς σ' εύρίσκω με μία γιδάμαξα στους δρό- μους ενώ σέ είχ' άφιση είς ένα Λύκειο;

Ο μικρός Βοημός έκοκκίνισεν, άπέ- στρεψε την κεφαλήν, έδίστασε πολύ να όμιλήση... Ένθαρρυνθείς όμως από τās φιλικάς εκδηλώσεις της στραταρχί- νας και από τδ άγαθόν μειδίημα της Λευκοthέας, ήνοιξεν έπιτέλους τδ στόμα του και τά διηγήθη όλα: πώς έστενοχω- ρείτο και υπέφερεν είς τδ Σιχολείον και πώς άπεφάσισε να δραπέτευση δια να εύρη τόν προστάτην του και να τόν πα- ρακαλέση να τόν κατατάξη είς τόν στρα- τόν, όπου και ή Ζινέττα ύπηρετούσε τότε ως έπο-καντινιέρα.

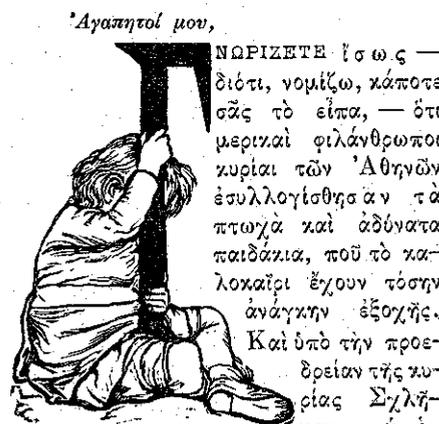
Η διήγησις αὐτή ένθουσίασε την κυ- ρίαν Σάν-Ζέν.

— Άλήθεια; άνέκραξε σύρουσα προς εαυτήν την νεάνιδα' αλήθεια έκαμες και σὺ καντινιέρα σαν έμέ;

— Μάλιστα, κυρία, άπεκρίθη ή Ζι- νέττα' ά, είνε ωραϊόν επάγγελμα!

— Έμένα θα μου πής; υπέλαβεν ή στραταρχίνα' είνε τδ ωραιότερον άπ' όλα! σάς βεβαίω ότι θα προτιμούσα να είμαι

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΞΟΧΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ποία είχε και την πρωτοβουλιαν, — ίδρυ- σαν ένα Σύλλογον, τού όποιου άποκλει- στικός σκοπός είνε αὐτός.

Ο Σύλλογος έγεινε πρό καιροῦ. Φαί- νεται δε ότι έν τῷ μεταξύ απέκτησε και μέλη πολλά και περιουσίαν. Και την περιουσίαν αὐτήν άπεφάσισε τώρα να χρησιμοποιήση, κτιζών έξοχικά σπιτά- κια κατάλληλα, εκλήτησε δε άπό τόν Δῆμον να τῷ παραχωρήση δωρεάν τδ γήπεδον είς μίαν έξοχήν τών Άθηνών.

Η Λευκοthέα ένευε προς την στραταρ- χίναν να παύση άναπτύσσουσα τās θεω- ρίας της, τās κάπως επικινδύνους δια νεαρούς ακροατάς' άλλ' εκείνη άπτόητος εξηκολούθησε:

— Έ, σάς παρακαλώ! Μη μου κά- μνετε νεύματα, γιατί δέν θα σωπάσω άν δέν τά 'πδ όλα να ξεθυμάνω! Ο μικρός αὐτός βοημός είχε πολύ δικηο να προ- μίηση να πάη στο στρατό, παρά να μείνη κλεισμένος 'ς ένα σχολείο, για να μάθη ένα σωρό κοροφέςαλα, που δέν θα τού χρησίμευαν σε τίποτα!

— Και όμως, άντέτεινεν ό συνταγμα- τάρχης, μπορεί κανείς να μη μάθη, και γράμματα; να μὴν καθιση λίγο και 'ς ένα Σχολείο;

— Τδ καλλίτερον σχολείο έννε ό στρατός! υπέλαβεν ή στραταρχίνα' εκεί, στην έπικρατεία, στον πόλεμο, τά μαθαί- νει κανείς όλα. Νά, ό δικός μου, ό Λε- φέμπρ' μήπως επήγε σχολείο ποτέ του; Στα 1792 που τόν πρωτογνώρισα, δέν ήξερε καλά-καλά να γράφη τόνόμά του. Και να τος σήμερα, στρατάρχης, σου λέει ό άλλος! Γιατί; Γιατί είνε γενναίος' γιατί κανείς στη μάχη δέν είνε γενναίότερος άπ' αὐτόν! Έτσι δέν θα είσαι και σὺ, Τιάρκο;

— Έννοούντες ότι, παρουσίας της κυρίας Σάν-Ζέν, ήτο αδύνατον να τηρήσουν αὐστηραν σπάσιν, ό συνταγματάρχης και ή Λευκοthέα εξηκολούθησαν να έρωτοῦν τόν Τιάρκον περί τών συμβάντων μετά την δραπέτευσιν.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

μικρās πληρωμής. Διότι μη νομίζετε ότι και τά εύπορα παιδιά είνε πάντοτε είς θέσιν να κάμνουν έξοχόν. Έως τώρα έχρειάζετο να πηγαίνουν οικογενειακώς, να ξεκουνοῦν όλην την οικογένειαν. Τι φασαρία και τί έξοδον! Είς τδ έξής όμως θα είμποροῦν να πηγαίνουν μόνα των, χω- ρίς την οικογένειαν, διότι οικογένειαν θα εύρίσκουν εκεί.

Σημειώσατε, ότι ή ιδέα είνε νέα μό- νον δια τών Έλλάδα. Διότι είς την Ευρώπην τδ σύστημα αὐτό είνε πρό πολ- λού έν χρήσει. Υπάρχουν εκεί πλείστοι Σύλλογοι υπέρ της έξοχης τών άπόρων, οι όποιοί συνάζουν κατ' έτος χρήματα πολλά. Μάλιστα είς τά παιδικά περιο- δικά, ως ή Διαπλάσις, διενεργούν εκεί έράνους μεταξύ τών συνδρομητῶν των δια τόν ίδιον σκοπόν. Τι φυσικότερον! τά πλούσια και εύτυχη παιδιά να προ- σφέρουν δια την έξοχην τών πτωχών και δυστυχισμένων! Δι' αὐτό νομίζω ότι και ήμεις ήμπορούσαμεν να έλθωμεν είς έπι- κουρίαν τού έργου της Κας Σηλλήμαν...

Άλλ' όχι! Γνωρίζω ότι δέν θα κά- μωμεν μεγάλα πράγματα... Όλίγα δε- κάδραγμα που θα συναχθοῦν, είμπορεί και να λείψουν. Οί ιδικοί μας ένθουσία- ζονται είς την αρχήν, αλλά σιγά-σιγά τά λησμονοῦν όλα. Δέν βλέπετε τί γί- νεται με τούς άπόρους μας; Δέν κα- τορθώσαμεν ακόμη να έγγράψωμεν ούτε δέκα, ενώ είνε εβδομήντα αὐτοί που πε- ριμένουν.

Είς την αρχήν ό έρανος επήγαινε λαμπρά. Καθίς επροθυμοποιείτο να στείλη ότι ήμπορούσεν, από μίαν δε- κάραν έως μίαν δραχμήν. Έπειτα — τι- ποτε! Κάπου-κάπου τώρα να στείλη κα- νείς. Οὔτε τρεις την εβδομάδα... Και όμως όλοι θα ήμποροῦσαν να στέλλουν από 10 λεπτά τόν μήνα και να συνάζων- ται εκατοντάδες δραχμῶν κατ' έτος προς έγγραφην άπόρων. Λείπει ή δεκάρα; Όχι βέβαια. Λείπει ή προθυμία, ή φροντίς, ή συμπάθεια προς τούς πτωχούς ή αληθινή, ή όποία θα ένθymiζε πάντοτε τδ προς αὐ- τούς καθήκον.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ

Η άσπρη βάρη' άπ' τδ γιαιλό πέρα στο μωλο πάει και κύμ' άνήσυχο, τρελλό στη πρύμνη την κτυπάει.

— «Άπλωσε τ' άλευκο πανί κι' ό μπάτης τδ φουσκώνει, κράτει, βαρκάκι, τδ σχοινί, κρατούμε τδ τιμόνι.»

— «Όχι! είσο' άμάρθια μικρά κι' άδέξιοι κυβερνηταί' μὴν άγριέψουν τά νερά και στο λεπτό πνιγίητε.»

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

